

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

18 декември 2007 година*

По дело C-202/06 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 3 май 2006 г.,

Cementbouw Handel & Industrie BV, за което се явяват адв. W. Knibbeler, адв. O. Brouwer и адв. P. Kreijger, advocaten,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н E. Girpini Fournier, г-н A. Nijenhuis и г-н A. Whelan, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н Р. Jann (докладчик), председател на състав, г-н А. Tizzano, г-н А. Borg Barthet, г-н М. Pešić и г-н Е. Levits, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа М. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 22 март 2007 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 април 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Със своята жалба Cementbouw Handel & Industrie BV иска от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности, постановено на 23 февруари 2006 г. по дело Cementbouw Handel & Industrie/Комисия (Т-282/02, Recueil, стр. II-319, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отхвърля жалбата му за отмяна на Решение 2003/756/ЕО на Комисията от 26 юни 2002 година за обявяване на концентрация за съвместима с общия пазар и със Споразумението за ЕИП (преписка COMP/M.2650 — Haniel/Cementbouw/JV [CVK]) (ОВ L 282, 2003 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 285, 2003 г., стр. 52, наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

- 2 Материалното приложно поле на Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 395, стр. 1 и поправка в ОВ L 257, 1990 г., стр. 13), изменен с Регламент (ЕО) № 1310/97 на Съвета от 30 юни 1997 година (ОВ L 180, стр. 1, наричан по-нататък „Регламент № 4064/89“) е уредено в член 1, параграф 1 от него, който предвижда следното:

„[...] настоящият регламент се прилага за всички концентрации с общностно измерение, съгласно определението в параграфи 2 и 3.“ [неофициален превод]

- 3 Член 3, параграф 1, буква б) от Регламент № 4064/89 определя понятието за концентрация като обхващащо между другото и случая, при който едно или повече предприятия придобиват, независимо дали чрез придобиване на дялово участие в капитала или на активи, чрез договор или по друг начин, пряк или непряк контрол върху цялото или върху част от едно или повече предприятия.

- 4 За да се счита, че дадена концентрация има общностно измерение, необходимо е общият световен оборот на съответните предприятия, както и общият им оборот на територията на Европейската общност да надхвърля изразените като оборот прагове, определени в член 1, параграфи 2 и 3 от Регламент № 4064/89. Член 5 от Регламента уточнява начина на изчисление на тези прагове.

- 5 Комисията на Европейските общности трябва да бъде нотифицирана за концентрациите с общностно измерение. В това отношение член 4, параграф 1

от Регламент № 4064/89 уточнява, че нотифицирането трябва да се извърши „в срок от една седмица от сключването на споразумението, обявяването на публично предлагане или придобиването на контролен пакет“. [неофициален превод]

- 6 Член 7 от Регламента предвижда, че такива концентрации не се извършват, преди да бъдат нотифицирани или преди да бъдат обявени за съвместими с общия пазар съгласно решение.
- 7 Съгласно член 6, параграф 1, първо изречение от Регламент № 4064/89 „Комисията преценява нотификацията възможно най-скоро след нейното получаване“. [неофициален превод] В съответствие с член 6, параграф 1, буква в), ако установи, че концентрацията, за която е извършено нотифициране, е с общностно измерение и поражда сериозни съмнения относно съвместимостта си с общия пазар, Комисията решава да образува официална процедура за контрол.
- 8 В това отношение член 8, параграфи 1—4 от Регламент № 4064/89 възлага на Комисията следните правомощия за вземане на решение:

„1. [...]

2. Когато Комисията установи, че след извършена при необходимост промяна от страна на засегнатите предприятия концентрацията, за която е постъпила нотификация, отговаря на критериите, установени в член 2, параграф 2 [...], тя издава решение, обявяващо концентрацията за съвместима с общия пазар.

Комисията може да включи в решението си условия и тежести, предназначени да гарантират, че засегнатите предприятия изпълняват поетите от тях спрямо Комисията задължения с оглед превръщането на концентрацията в съвместима с общия пазар. [...]

3. [...]

4. Когато концентрацията е била вече извършена, Комисията може [...] да изисква разделяне на обединените предприятия или активи или прекратяване на съвместния контрол, или предприемането на друго подходящо действие с цел възстановяване на ефективната конкуренция.“ [неофициален превод]

⁹ Съгласно член 10, параграф 1 от Регламент № 4064/89 освен при изключение, което е неприложимо към настоящия случай, решението за започване на официална процедура за контрол трябва да се вземе в срок, не по-дълъг от един месец, считано от следващия ден след постъпване на нотификация. В съответствие с член 10, параграфи 2 и 3 от този регламент решенията, с които се установява съвместимост или несъвместимост на концентрация с общия пазар, трябва да се вземат, освен в извънредни случаи, в срок, не по-дълъг от четири месеца от започването на процедурата. По силата на параграф 6 от същия член, ако в посочените срокове Комисията не е приела решение, се счита, че концентрацията е обявена за съвместима с общия пазар.

¹⁰ Разграничаването на правомощията за контрол върху концентрациите е уредено в член 21, параграфи 1 и 2 от Регламент № 4064/89, както следва:

„1. Комисията единствена притежава правомощието да взема решенията, предвидени по настоящия регламент, като тези решения са предмет на обжалване пред Съда на Европейските общности.

2. Нито една държава-членка няма право да прилага националното си законодателство в областта на конкуренцията спрямо концентрация с общностно измерение.“ [неофициален превод]

- 11 Двадесет и девето съображение от Регламент № 4064/89 уточнява, че „концентрациите, които не са посочени в настоящия регламент, по принцип са от компетентността на държавите-членки.“ [неофициален превод]

Обстоятелства, предхождащи спора

- 12 Въз основа на констатациите на Първоинстанционния съд, изложени в точки 1—15 и 295—298 от обжалваното съдебно решение, предхождащите делото обстоятелства могат да бъдат обобщени, както следва.

- 13 Преди осъществяването на концентрацията, която е в основата на спора, Coöperatieve Verkoop- en Produktievereniging van Kalkzandsteenproducenten (наричана по-нататък „CVK“), кооперация, учредена по нидерландското право, обединява единадесет нидерландски производители на тухли от калциев силикат. Пет от тези единадесет предприятия са дъщерни на германското предприятие Franz Haniel & Cie GmbH (наричано по-нататък „Haniel“), три са дъщерни на жалбоподателя и две — на германското предприятие RAG AG (наричано по-нататък „RAG“). Единадесетото предприятие се притежава съвместно от Haniel, жалбоподателя и RAG (точка 5 от обжалваното съдебно решение).

- 14 През 1998 г. Nederlandse Mededingingsautoriteit (нидерландски орган по конкуренцията, наричан по-нататък „NMa“) получава нотификация за планирана

концентрация, чрез която CVK възнамерява да придобие контрол върху предприятията, които са нейни членове. Контролът трябвало да се прехвърли със сключване на договор за обединяване и с изменение на устава на CVK. С решение от 20 октомври 1998 г. NMa дава разрешение за разглежданата планирана концентрация (точка 6 от обжалваното съдебно решение).

- 15 Преди осъществяването на тази концентрация RAG взема решение да продаде на Haniel и на жалбоподателя дяловото участие, което притежава в предприятията — членове на CVK. През март 1999 г. участниците заявяват намеренията си пред NMa. С писмо от 26 март 1999 г. той им посочва, че предвиденото прехвърляне не представлява концентрация по смисъла на нидерландското законодателство, при положение че концентрацията, за която е получено разрешение с решение от 20 октомври 1998 г., бъде осъществена най-късно към момента на посоченото прехвърляне (точка 7 от обжалваното съдебно решение).
- 16 На 9 август 1999 г. CVK и предприятията, които са нейни членове, сключват няколко сделки. От една страна, те сключват посочения в точка 14 от настоящото съдебно решение договор за обединяване и в съответствие с клаузите на договора уставът на CVK е изменен (наричани по-нататък „първа група сделки“). От друга страна, RAG прехвърля дяловото участие, което притежава в три от предприятията — членове на CVK, съответно на Haniel и на жалбоподателя, а последните сключват договор за сътрудничество, който урежда съвместната им дейност в рамките на CVK (наричани по-нататък „втора група сделки“) (точка 8 от обжалваното съдебно решение).
- 17 След като по повод на разглеждането на две други концентрации, за които е нотифицирана от Haniel, Комисията узнава за сключените на 9 август 1999 г. сделки, с писмо от 22 октомври 2001 г. тя указва на жалбоподателя и на останалите участващи предприятия, че трябва да получи нотификация и за въпросната концентрация. На 24 януари 2002 г. Haniel и жалбоподателят извършват нотификацията на основание член 4 от Регламент № 4064/89 (точки 9 и 10 от обжалваното съдебно решение).

- 18 На 25 февруари 2002 г. Комисията започва предвидената в член 6, параграф 1, буква в) от Регламент № 4064/89 официална процедура за контрол (точка 11 от обжалваното съдебно решение).
- 19 След изпращането на изложението на възражения и изслушването на засегнатите страни от Комисията, на 28 май 2002 г. Haniel и жалбоподателят представят първи проект за поемане на задължения. Същият предвижда, че Haniel и жалбоподателят ще прекратят действието на договора си за сътрудничество и ще продадат на независимо трето лице дяловите участия, които са придобили през 1999 г. от RAG. Комисията счита, че проектът не е достатъчен, за да се отстрани съмнението във връзка с конкуренцията на разглеждания пазар (точки 12, 14 и 295 от обжалваното съдебно решение).
- 20 Тогава на 5 юни 2002 г. Haniel и жалбоподателят предлагат окончателно поемане на задължения, като приемат още да прекратят договора за обединяване, да отстранят измененията на устава на CVK и да прекратят последната (точки 14, 15 и 298 от обжалваното съдебно решение).
- 21 На 26 юни 2002 г. Комисията взема спорното решение, с което приема, че концентрацията посредством първата и втората група сделки е съвместима с общия пазар, при положение че Haniel и жалбоподателят спазват задълженията, посочени във въпросното решение. Последните включват по-конкретно прекратяването на CVK (точка 15 от обжалваното съдебно решение).

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

- 22 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 11 септември 2002 г. и заведена под номер T-282/02, жалбоподателят иска отмяна на спорното решение.

23 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят се позовава на три правни основания.

24 Първото правно основание е изведено от липсата на компетентност на Комисията да разгледа въпросните сделки на основание член 3 от Регламент № 4064/89. Първоинстанционният съд отхвърля това правно основание, като приема в точка 109 от обжалваното съдебно решение, че „концентрация по смисъла на член 3, параграф 1 от Регламент № 4064/89 може да се осъществи дори при наличието на няколко правни сделки, които са формално обособени, при положение че сделките са взаимосвързани, поради което не могат да бъдат извършени едни без други, и в резултат от тях на едно или няколко предприятия се предоставя пряк или косвен икономически контрол върху дейността на едно или няколко предприятия“.

25 Второто правно основание е изведено от грешки в преценката от страна на Комисията относно създаването на господстващо положение посредством концентрацията в нарушение на член 2 от Регламент № 4064/89. Първоинстанционният съд отхвърля това правно основание като неоснователно.

26 Третото правно основание е изведено от нарушението на член 3 и член 8, параграф 2 от същия регламент, както и на принципа на пропорционалност. По отношение на това правно основание Първоинстанционният съд приема следното:

„301 [...] следва да се приеме, че исканията на жалбоподателя отново се основават на погрешна предпоставка, отхвърлена от Първоинстанционния

съд [...]. Всъщност е налице само една концентрация, осъществена на 9 август 1999 г. чрез първата и втората група сделки, която е от компетентността на Комисията съгласно Регламент № 4064/89. Следователно, обратно на поддържаното от жалбоподателя, първият проект за поемане на задължения не води до промяна в концентрацията, прекратяваща съществуването ѝ.

[...]

304 [...] трябва да се отбележи, че жалбоподателят не обяснява как първият проект за поемане на задължения [...] би могъл да доведе Комисията до извод за съвместимост на концентрацията, при положение че в рамките на този проект за поемане на задължения е безспорно, че господстващото положение на CVK, резултат от осъществената на 9 август 1999 г. концентрация, не е претърпяло промяна. Действително в настоящия случай, въпреки че се отказва от съвместния контрол върху CVK, предприятието продължава да притежава, според разпределението на пазара, не по-малко от [50—60] % от съответния пазар, при това без да се увеличават пазарните дялове на основните му конкуренти.

305 При това положение, обратно на поддържаното от жалбоподателя, Комисията не е длъжна да приеме първия проект за поемане на задължения съгласно член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89, тъй като този проект не ѝ дава възможност да достигне до извода, че концентрацията от 9 август 1999 г. не създава господстващо положение по смисъла на член 2, параграф 2 от този регламент.

[...]

307 [...] за да може да бъдат приети от Комисията с оглед на вземането на решение на основание член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89, поетите от участниците задължения трябва да бъдат не само пропорционални на установения от Комисията проблем във връзка с конкуренцията, но и да го отстраняват изцяло — цел, която в настоящия случай явно не е постигната с първия проект за поемане на задължения, предложен от извършилите нотификацията участници.“

27 Първоинстанционният съд отхвърля третото основание, а оттам и жалбата като цяло.

По жалбата

28 Жалбоподателят иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение и ако е необходимо, да върне делото на Първоинстанционния съд, както и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

29 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

30 В подкрепа на исканията си жалбоподателят се позовава на две правни основания.

По първото правно основание, изведено от погрешно тълкуване и прилагане на членове 1 и 2 и член 3, параграф 1 от Регламент № 4064/89

Доводи на страните

- 31 Жалбоподателят поддържа, че компетентността на Комисията съгласно Регламент № 4064/89 не се определя единствено от нотифицираната концентрация, но и от действително осъществената концентрация. Това тълкуване било приложимо, когато концентрацията е обект на промени, внесени от участниците след нотификацията, като такива промени могат да произтичат от предложение за поемане на задължения. Неотнормисимо било обстоятелството, че концентрацията е осъществена преди нотификацията по посочения в нея начин.
- 32 Според жалбоподателя разглежданата в настоящия случай концентрация придобива общностно измерение едва след сключването на втората група сделки, чрез които той заедно с Haniel придобива контрол върху CVK. Според неговото тълкуване на обжалваното съдебно решение в точка 304 от него Първоинстанционният съд приел, че първият проект за поемане на задължения довел до отказ на извършилите нотификацията участници от съвместния контрол върху CVK. За сметка на това Първоинстанционният съд не взел предвид обстоятелството, че този проект прекратявал съществуването на нотифицираната концентрация, а оставала налице единствено сделка без общностно измерение.
- 33 В отговор на тези доводи Комисията посочва, че съгласно Регламент № 4064/89 компетентността ѝ по отношение на дадена концентрация трябва да се определя към момента, в който концентрацията трябва да бъде нотифицирана. Като подчертава, че най-късно до приключване на първоначалното разглеждане

на нотификацията трябва да потвърди или отхвърли компетентността си, тя добавя, че в интерес на добрата администрация общностното измерение на дадена концентрация не може да се преразглежда постоянно в хода на провежданата процедура.

- 34 Според Комисията жалбоподателят тълкува погрешно функцията и естеството на задълженията, които могат да поемат участниците. Тези задължения не можели да лишат Комисията от компетентността, която ѝ възлагал Регламент № 4064/89, а имали за цел да ѝ предоставят възможност да упражни правомощието си да разреши осъществяването на нотифицираната концентрация при определени условия.

Съображения на Съда

- 35 Както следва от двадесет и девето съображение и от член 21, параграф 1 от Регламент № 4064/89, този регламент се основава на принципа на ясното разпределение на правомощията между националните и общностните органи относно контрола върху концентрациите (Решение от 25 септември 2003 г. по дело Schlüssilverlag J. S. Moser и др./Комисия, C-170/02 P, Recueil, стр. I-9889, точка 32 и Решение от 22 юни 2004 г. по дело Португалия/Комисия, C-42/01, Recueil, стр. I-6079, точка 50).
- 36 Посоченият регламент съдържа и разпоредби, сред които е по-конкретно член 10, параграфи 1 и 2, чиято цел е по съображения за правна сигурност и в интерес на засегнатите предприятия да ограничат продължителността на процедурите за проверка на концентрациите, които са от компетентността на Комисията (Решение по дело Schlüssilverlag J. S. Moser и др./Комисия, посочено по-горе, точка 33 и Решение по дело Португалия/Комисия, посочено по-горе, точка 51).

- 37 От това следва, че волята на общностния законодател е да въведе ясно разграничение между случаите на намеса от страна на националните и от страна на общностните органи и да осигури осъществяването на контрол върху концентрациите в срокове, съответстващи както на изискванията на добрата администрация, така и на тези на търговската дейност (Решение по дело Schlüsselerlag J. S. Moser и др./Комисия, посочено по-горе, точка 34 и Решение по дело Португалия/Комисия, посочено по-горе, точка 53).
- 38 Този стремеж към правна сигурност предполага предвидимост при определянето на органа, компетентен да разгледа дадена концентрация. По тази причина в член 1, параграфи 2 и 3 и в член 5 от Регламент № 4064/89 общностният законодател предвижда точни и същевременно обективни критерии, позволяващи да се прецени дали дадена концентрация достига изисквания икономически мащаб, за да бъде определена като концентрация с „общностно измерение“ и по отношение на нея да има компетентност единствено Комисията.
- 39 Изискването за бързина, което е характерно за общата структура на Регламент № 4064/89 и което задължава Комисията да спазва стриктно сроковете за приемане на окончателно решение, при чието неизпълнение концентрацията се счита за съвместима с общия пазар, предполага също, че щом Комисията установи компетентността си относно дадена концентрация с оглед на критериите, предвидени в член 1, параграфи 2 и 3 и в член 5 от посочения регламент, тази компетентност не може да бъде поставяна под съмнение по всяко време или да бъде обект на постоянно преразглеждане.
- 40 Както посочва генералният адвокат в точка 48 от заключението си, очевидно е, че компетентността на Комисията да разгледа дадена концентрация отпада, в случай че съответните предприятия се откажат изцяло от планираната концентрация.

41 Различно е обаче положението, когато участниците се ограничават до предлагането на частични промени в нея. Подобни предложения не задължават Комисията да преразгледа компетентността си, предвид опасността от създаването на възможност за предприятията да попречат съществено на хода на процедурата и на ефективността на предвидения от законодателя контрол, ако се задължи Комисията да проверява постоянно компетентността си в ущърб на разглеждането на случая по същество.

42 Това тълкуване се потвърждава от текста на член 8, параграф 2, втора алинея от Регламент № 4064/89, който предвижда, че „Комисията може да включи в решението си условия и тежести, предназначени да гарантират, че засегнатите предприятия изпълняват поетите от тях спрямо Комисията задължения с оглед превръщането на концентрацията в съвместима с общия пазар“ [неофициален превод]. Както посочва генералният адвокат в точка 52 от заключението си, този текст ясно показва, че предложените или поетите от предприятията задължения са обстоятелства, които Комисията следва да вземе предвид при разглеждането на въпроса по същество, а именно дали концентрацията е съвместима с общия пазар, но че обратно, тези задължения не могат да лишат Комисията от компетентността ѝ, след като последната е проверена в първата фаза на процедурата.

43 От това следва, че компетентността на Комисията да разгледа дадена концентрация трябва да се установи към точно определен момент — за цялото време-траене на процедурата. Предвид значението, което задължението за нотифициране има във въведената от общностния законодател система за контрол, този момент следва по необходимост да бъде тясно свързан с нотификацията.

- 44 В рамките на настоящото производство по обжалване жалбоподателят не оспорва потвърдения с обжалваното съдебно решение анализ на Комисията, според който е налице само една концентрация, осъществена въз основа на първата и втората група сделки. Жалбоподателят не оспорва и обстоятелството, че както към момента на сключване на двете групи сделки, така и към момента на нотифицирането, извършено по искане на Комисията, посочената концентрация има общностно измерение. Следователно без да е необходимо произнасяне по въпроса дали меродавният момент за определяне на компетентността на Комисията е моментът на пораждаване на задължението за нотифициране, моментът, в който нотификацията е трябвало да бъде извършена, или пък датата на действителното ѝ извършване, безспорно е, че в настоящия случай Комисията е придобила компетентност да разгледа въпросната концентрация.
- 45 По въпроса дали, както поддържа жалбоподателят, е било възможно съвместно представеният с Haniel първи проект за поемане на задължения да повлияе върху така придобитата компетентност, необходимо е на първо място да се напомни, че в настоящия случай концентрацията вече е била осъществена. На следващо място трябва да се отбележи, че видно от констатациите, които са направени от Първоинстанционния съд в точка 295 от обжалваното съдебно решение и не са оспорени от жалбоподателя, проектът предвижда прекратяването на сключения между жалбоподателя и Haniel договор за сътрудничество и прехвърлянето на независимо трето лице на дяловите участия, придобити в три от предприятията, членове на CVK, тоест отказ от втората група сделки. Посоченият проект обаче предвижда, че договорът за обединяване и изменението на устава на CVK, които са предмет на първата група сделки, се запазват. Следователно от гледна точка на концентрацията, разглеждана в започнатата от Комисията процедура за контрол, въпросният проект съдържа частични мерки.
- 46 При това положение Първоинстанционният съд не допуска грешка при прилагане на правото, като приема в точка 301 от обжалваното съдебно решение, че предложението от жалбоподателя и от Haniel първи проект за поемане на задължения не води до промяна в концентрацията, прекратяваща съществуването ѝ.

47 Първоинстанционният съд не допуска грешка при прилагане на правото и като постановява в точки 305 и 306 от същото съдебно решение, че при упражняване на придобитата от нея компетентност Комисията е можела да приеме, че първият проект за поемане на задължения не е достатъчен за отстраняването на установения от нея проблем във връзка с конкуренцията.

48 Следователно първото правно основание на жалбата трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

По второто правно основание, изведено от погрешно тълкуване и прилагане на член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89 и на принципа на пропорционалност

Доводи на страните

49 Жалбоподателят твърди, че като приема за недостатъчен първия проект за поемане на задължения, Комисията пренебрегва обстоятелството, че тези задължения превръщат сделката в концентрация без общностно измерение, която вече не попада в нейната компетентност. Той добавя, че Първоинстанционният съд нарушава принципа на пропорционалност, като приема, че Комисията не е длъжна да приеме първия проект за поемане на задължения. Освен това жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд не обяснява как Комисията достига до извод, напълно противоположен на направения от нидерландския национален орган по конкуренцията — NMa — относно антиконкурентните последици на първата група сделки.

- 50 Според Комисията тези доводи в основната си част представляват само преформулиране на доводите, изложени в подкрепа на първото правно основание. Тази институция оспорва твърдението, че е предприела несъразмерни действия и поддържа, че при липсата на уточнение доводът относно различията между направената от нея преценка и тази на NMa е недопустим.

Съображения на Съда

- 51 На първо място, що се отнася до довода, изведен от липсата на компетентност на Комисията, следва да се заключи, че става въпрос за възпроизвеждане на довода, изложен в подкрепа на първото основание. Следователно, подобно на последното, този довод трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.
- 52 На второ място, по отношение на твърдението за нарушение на принципа на пропорционалност следва да се приеме, че решенията, взети от Комисията в процедурите за контрол върху концентрации, трябва да отговарят на изискванията на принципа на пропорционалност, който е общ принцип на общностното право (вж. по-конкретно Решение от 12 декември 2006 г. по дело Германия/ Парламент и Съвет, C-380/03, Recueil, стр. I-11573, точка 144).
- 53 Необходимо е обаче да се напомни, че материалноправните разпоредби на Регламент № 4064/89, и по-конкретно член 2 от него, предоставят на Комисията определена оперативна самостоятелност по-специално при извършването на преценки от икономическо естество, поради което при осъществяването на

контрол от страна на общностния съд върху упражняването на подобно правомощие, което е от основно значение за определянето на правилата в областта на концентрациите, трябва да се вземе предвид свободата на преценка, съдържаша се имплицитно в разпоредбите от икономически характер, част от режима на концентрациите (Решение от по дело Франция и др./Комисия, C-68/94 и C-30/95, Recueil, стр. I-1375, точки 223 и 224, както и Решение от 15 февруари 2005 г. по дело Комисия/Tetra Laval, C-12/03 P, Recueil, стр. I-987, точка 38).

54 В частност, както посочва генералният адвокат в точка 73 от заключението си и противно на твърдението на жалбоподателя, целта на контрола по отношение на пропорционалността на условията и тежестите, които съгласно член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89 Комисията може да наложи на участниците в концентрацията, е не да се провери дали след тяхното изпълнение концентрацията продължава да има общностно измерение, а да се гарантира, че посочените условия и тежести са пропорционални на установения проблем във връзка с конкуренцията и че дават възможност за цялостното му разрешаване.

55 При това положение Първоинстанционният съд не допуска грешка при прилагане на правото, като приема в точки 304 и 305 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е длъжна да приеме първия проект за поемане на задължения, след като счита, че същият не е достатъчен за отстраняването на установения от нея проблем във връзка с конкуренцията.

56 На трето място, що се отнася до разликата в преценката, направена, от една страна, от NMa, и от друга страна, от Комисията, относно положение, за което се твърди, че е напълно идентично, най-напред следва да се отбележи, че предвид ясното разпределение на правомощията, на което се основава Регламент № 4064/89, решенията на националните органи не могат да обвържат Комисията по отношение на процедурите за контрол върху концентрациите.

- 57 Освен това трябва да се напомни, че в рамките на съответните си правомощия НМа и Комисията се произнасят въз основа на различни критерии. Докато НМа анализира първата група сделки, като отчита положението на националния пазар, Комисията преценява нейната съвместимост с общия пазар. Ето защо, макар да е компетентен да контролира преценката на Комисията в рамките, посочени в точка 53 от настоящото съдебно решение, Първоинстанционният съд не е длъжен да обяснява защо Комисията достига до извод, различен от този на НМа.
- 58 Предвид изложените по-горе съображения второто правно основание следва също да бъде отхвърлено като неоснователно.
- 59 Следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

- 60 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с направеното от Комисията искане в този смисъл.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**

- 2) **Осъжда Cementbouw Handel & Industrie BV да заплати съдебните разноски.**

Подписи